

jícím ho orgánům podrobné údaje o organizaci spolku Levante. Avšak závěry rozsudku mluví jen o tom, že obžalovaný oznámil svoje členství v »Levante«, takže není rozsudkem zjištěno, že obžalovaný oznámil více, než že je členem onoho spolku. Co v rozsudku zjištěno, není oznámením spolčení ve smyslu § 27 zákona na ochranu rep., takže jest výrok rozsudku, že se stal obžalovaný beztrestným oznámv spolčení k úkladům, jehož byl účastníkem, úřadu, výsledkem nesprávného použití zákona. Proto bylo rozsudek z důvodu § 281 čís. 9 písm. b) tr. ř. jako zmatečný zrušiti a, protože při vyličeném nedostatku skutkových zjištění nelze rozhodnouti ve věci samé, vrátiti věc soudu nalézacímu k opětného projednání a rozhodnutí.

Čís. 3376.

Návodcem (§ 5 tr. zák.) jest, kdo v jiném úmyslně vzbudí rozhodnutí ke spáchání určitého trestného činu. Návod vyhledává na straně návodcově úmysl, směřující ke vzbuzení takového rozhodnutí a záleží v podstatě v tom, že návodce v pachateli takové rozhodnutí úmyslně vyvolá. Více se k návodu nežádá, než by návodce chtěl, aby čin byl spáchán (po případě aspoň podniknut) osobou navedenou.

Nezáleží na účelu a na úmyslu, s jakým kdo jinou osobu k trestnému činu (krádeži) navedl a při jeho provádění činně působil; jest trestným, třeba se mu jednalo o to, aby pachatele usvědčil a trestný čin (k němuž dříve sám navedl) překazil.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, Zm I 571/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. července 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem účastenství na nedokonané krádeži podle §§ 5, 8, 171, 173, 174 II a), c), 176 II a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce, čís. 9 a) § 281 tr. ř., namítá stěžovatel, že neměl býti odsouzen, poněvadž, překazila-li policie včasným zakročením provedení krádeže k jeho podnětu, byvši předem o podniku vyrozuměna, nemůže prý býti řeči o trestném úmyslu na straně obžalovaného a jeho jednání jest prý beztrestné, an se k M-ovi jen zdánlivě choval tak, jako by mu chtěl při krádeži pomáhati. K tomuto jest podotknouti, že rozsudek nezjišťuje ony okolnosti, ale také je nevylučuje. Než, i kdyby bylo lze za tohoto stavu věci zmateční stížnost pokládati za provedenou po zákonu, byla by neodůvodněna, poněvadž návodcem jest, kdo v jiném úmyslně vzbudí rozhodnutí ke spáchání určitého trestného činu. Návod vyhledává na návodcově straně úmysl, směřující ke vzbuzení onoho rozhodnutí a záleží v podstatě v tom, že návodce v pachateli takové

rozhodnutí úmyslně vyvolá. Více se k návodu nežádá, než aby návodce chtěl, aby čin byl spáchán (po případě aspoň podniknut) osobou navedenou. V souzeném případě jest zjištěno, že obžalovaný nastrojil zločinnou krádež Karla M-y v P., že k jejímu vykonání přispěl radou a slibem účasti, že se na tuto krádež s M-ou v noci ze 14. na 15. května 1927 vypravil a při jejím provádění činně působil, že však byl při ní policií přistižen a zatčen. Rozsudek správně spatřuje v této činnosti obžalovaného návod a účastenství na nedokonané krádeži, bez ohledu na to, ať »účel« a »úmysl«, s jakým obžalovaný tak činil, byl jakýkoliv, bez ohledu na to, že snad skutečně — jak uvedl na svou obhajobu — se mu jednalo o to, by usvědčil M-u a překazil krádež — (k níž ho dříve sám byl navedl) — tedy nikoliv o to, by se krádež materiálně zdařila; jeť pro otázku jeho trestnosti v tomto případě rozhodným jedině, že úmyslně vzbudil v M-ovi rozhodnutí spáchat zločin krádeže, že ho k tomuto zločinu navedl, a že radou a slibem účasti v něm zločinné rozhodnutí utvrzoval; mimo to, že při krádeži samé činně pomáhal. Tím se dopustil jednak návodu, jednak účastenství na nedokonaném zločinu krádeže, spáchaném M-ou.

Čís. 3377.

Zpronevěry se dopouští, kdo svěřenou věc zastaví byť i jen na krátký čas v úmyslu i v naději, že ji včas vyplatí a vrátí; nezáleží na tom, že pachatel neměl úmysl, způsobiti majiteli svěřené věci škodu na majetku, ani, že z činu škoda nevzešla.

Zpronevěra je sice vyloučena, byl-li pachatel podle svých majetkových poměrů s to, by věc, kterou si přivlastnil, kdykoli nahradil a dostal svému závazku; při řešení této otázky však jsou — zejména jde-li o pachatele svéprávného — rozhodnými jen vlastní majetkové poměry pachatele.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1929, Zm I 582/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 28. srpna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti podle čís. 4 a 9 a) 8 281 tr. ř. Důvod zmatku podle čís. 4 shledává v tom, že nalézací soud zamítl návrh stěžovatelova obhájce na výslech jeho otce Františka K-a st. jako svědka o tom, že stěžovateli při jeho odchodu z domova uložil, by si hledal místo, a dodal, že kdyby přišel do peněžních nesnází, on (otec) to zapraví. Podle zmateční stížnosti bylo by navrženým výslechem prokázáno, že stěžovatel měl jistotu, že kolo jím zastavené bude určitě vyplaceno a že Julius G. ml. je dostane jistě zpět, že tedy